

העדיף ללמוד מינהל-עסקים, זכה בתואר מאסטר, ועבד במשך שנים כמומחה-מינהל בשירות-המדונה. רק בלחץ המורה שלו לדראמה, אווה לה-גאליאן, עלה סופית על קרשי הבמה.

כישורנותו כקומיקאי על הבמה ועל הכד התגלו עדי-מהרה, ועבודתו הקפדה נית הביאה לו הצלחות בסרטים שונים לתך לוטין זה מות, כמו המרפסת לפי ז'אן ז'נה וימי שיקאגו העליונים.

אם את פירוטמו הגדול ביותר הוא חב למפקח קולומבו (התפקיד גועד תחילה ל-בינג קרוסבי, וכשקיבל אותו פוק התכוונו לקרוא למפקח בשם כהן), הרי הצלחתו הגדולה ביותר כשחקן, היו עד היום ב-סרטי ילדיו ג'ון קאסאוטס, פיטר, ג'ון וכן גאזארה ידועים כידידים קרובים, ש-החלו את הקאריירה שלהם בערך באותה עת ומבלים לעיתים קרובות בצוותא. בת-לים של קאסאוטס, שבו מופיעים שלושתם יחד כבעלים המחפשים הרפתקה של לילה בלונדון, היה סרט אישי מאד לגבי שלוש-תם, והיווה הצלחת-יוקרה לא רק לבימוי של קאסאוטס, אלא גם למישחק הבלתי-אמצעי של שני האחרים.

מרימה עוד יותר היתה הופעתו של פוק באשה תחת השפעה, סרט על חייה המיטפה של פועל עירייה ג'ורדוקי, ו-אשתו שהיא ספק שמיה יחידה בעולם של מטורפים, ספק מטורפת בעולם של שפויים. הסרט שימש הזדמנות למיפגן של מישחק אדיר מצד ג'ינה רולנדס, רעייתו של קא-סאוטס, אולם פיטר, המגלם את הבעה הצליח להפיק כל-כך הרבה רגישות, בכנה ואנושיות לדמות זו, עד שהיו רבים ש-סברו כי בלעדיו, היה הסרט מאבד את טעמו.

לעבוד עם ברגמן. המפקח קולומבו נכנס עתה לשנתו השישית, וכדרכו מדי שנה הודיע פיטר פוק גם הפעם כי ככוונתו תו לפרוש. "הוא אומר זאת כל שנה, ובכל פעם אנו מבטיחים לו את מחצית מדינת קליפורניה ואז הוא חותם לשנה נוספת," הגיב אחד ממנהלי חברת יוניברסל, המ-פיקה את הסידרה. אבל הפעם, בכל-זאת יחול שינוי.

פיטר, המשתכר כ-300 אלף דולר עבור פרק של קולומבו, יעשה רק אחד כזה בשנה. כדי לאפשר לעצמו קצת יותר זמן בסרטים המעניינים אותו, כמו, למשל, רצח על-ידי הריגה, אחד מלהיטי הקיץ, שבו מגלם פיטר בלש נוסח האמפרי בוג-ארט - או, מה שחשוב הרבה יותר, ביצון

פוק ומישפחתו יחסים ידידותיים

הנחש, סרט בבימויו של אינגמר ברגמן ובהשתתפות ליב אולמן. "ברנשים כאלה, הם האמנים האמיתיים. הם אינם קמים בבוקר כדי לחטט במדף הספרים ולחפש את רבי-המכר המתאים ל-עידוד קולנועי. יש להם השדים הפרטיים שלהם, שבהם הם נלחמים בביהם ונסכר-טיהם." וכדי להתמודד עם השדים האלה, מוכן פיטר פוק לעשות ויתורים רבים.

חובה לראות:

תל-אביב — קן הקוקיה, להיות או לא להיות, עליסה בארץ-הפלאות.
ירושלים — האיש שרצה להיות מלך, עליסה בארץ-הפלאות, קן הקוקיה.
חיפה — קן הקוקיה, אידי אמין דאדא.

תל-אביב

קן הקוקיה (פאר, ארצות-הברית) — עבריו המתחזה כמטורף מת-גנש עז אחות ראשית בבית-משוגעים, ב-סרט זה שהוא משל על ידיו הפרט בחברה טוטליטארית, בימוי מזוהר של מילוש פור-מן; בתפקיד הראשי: ג'ק ניקולסון.

הרבה עשן

בלי אש

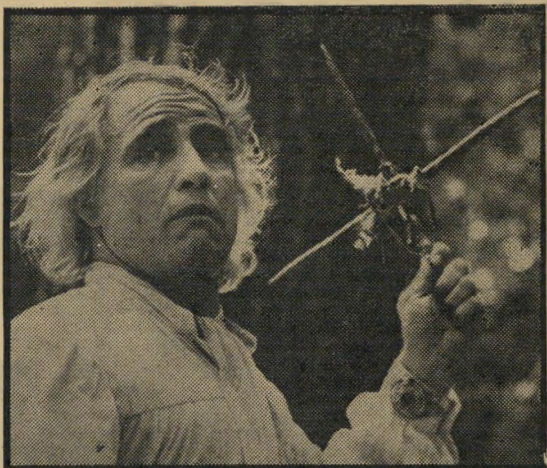

דו-קרב במיסורי (חן, תל-אביב, ארצות-הברית) — שופט, שהוא גם בעל-אחוזה בעירה ניי-דחת במערב, שוכר רוצה מיקצועי כדי לחסל את גונבי הבקר הפוגעים ברכושו. זוהי עלילת סרטו החדש של ארתור (חקירה באפלה) פן, סרט המזכיר במיקצת את ביקורם של בוני וקלייד בארצם של מקיב והגברת מילר (מן הקלפן והיצאנית של רוברט אלמן).

מדוע בוני וקלייד? משום שכמו בסרט ההוא, נתונים כאן מלאו אהדתו והבנתו של הבמאי לגנבים דווקא. ראשית, מאחר שרכוש הוא גזל (כמו שאמר קארל מארקס), מהווים גנבים אלה מרכיב חיוני, המחזיר לחברה את שוויו-המישקל שלה. שנית, עצם העובדה שהם חיים מעמל-כפיהם (אם אפשר לקרוא לזה כך), הופך אותם עדיפים עשרת-מונים על-פני הרכושנים, המעריכים את הרכוש עצמו יותר מחייה-אדם, ושלישית, אין כל ספק שהם סימפטיים בהרבה מן-הרוצח הפסיכופאט, הפועל אומנם בחסות החוק, בשם החוק ולמען החוק, אבל אינו אלא קאריקטורה של כל מה שיכול להיות סמל הסדר, המוסר והדת.

ומדוע מקיב והגברת מילר? משום שארתור פן, כרוברט אלטמן, מנסה להציג מערבון ריאליסטי, כלומר להפחית עד למינימום את גיוני-הזוהר של סיגנון זה. הרבה בוז, הרבה עשן והרבה זיעה, גוונים חומים ותאורה המשאירה פעמים רבות את מני הגיבורים בעל, שנייני-קצב קיצוניים, משלווה כמעט מוחלטת ועד להתפרצויות של אלימות, המאפשרות לשניים מגדולי העורכים של חוליווד (דידי אלן וג'רי גרינברג) להפגין את מלאו יכולתם.

אבל, כשגומרים למנות את ההשאלות ממקורות אחרים, נותר הסרט עירום ומיטכן יותר מכל סרט קודם של ארתור פן. המסר הפוליטי-המהפכני שרצה למסור בו (הקאפיטליזם

מארלון ברנדו — העתק של קנאי

מכלה את עצמו, צאציו פונים לו עורף וגלמיו קמים כנגדו), מטשטש כל עקיבות של מינה דרמטי או עניין בדמויות. כל דמות היא סמל, שאין לו זכות-קיום כיצור אנושי. הדמות האחת שמתפתחת איכשהו בסרט, נערה משוחררת מבחינה מינית, היא נטע זר לחלוטין בתוך עולמה של עירה נידחת מלפני 100 שנים (העלילה מתרחשת ב-1880), ואילו השאר הן גרוטסקות גסות. מפליא לעשות מארלון ברנדו, הטופל על דמות הרוצח השכיר הנונות בזוויות כה רבות, עד שאין כל צורך בדיאלקטיקה כדי לסלוד ממנו. הוא מתחפש לאשה, יורה ביריביו בגגם, תוקע פגיון דמוי צלב בתוך קורבנותיו, טובל באמבטי-קצף, נראה כאב-טיפוס של קנאי דתי מטורף. באוכפים לוהטים של מל ברוקס זה היה אולי משעשע. כאן, זה פשוט מגוחך.

אלימות

בזול

הקומנדו האזרחי (אופיר, תל-אביב, ארצות-הברית) — זהו הסיפור על שני האחים: האח הטוב, מוסקניק בעיר-שדה קטנה, מסורק למישעי, אב-למפת, אלמן לדוגמה; האח הרע, פרחח במיקצועו, בוגר ויאט-נאם, ביריון מיקצועי, נודד ממקום למקום ו-ממיקצוע למיקצוע.

שום דבר שהוא אינו מקשר בין שני האחים, עד שבעיירה של האח הטוב נפתחות בארזות נפט, ויחד עם זהות השחור מתחילים לזרום במקום גם המרשרשים הירוקים, כאשר עובדי הבארות פורקים את מיתחי העבודה בבתי-התענוגות זולים ואלמים. באין מושיע, מבקשים התושבים מן האח הטוב שיזמין את האח הרע, כדי שזה ישליט קצת סדר במקום. האח הרע מגיע, ועימו חבורת ביריונים שלמה, ומה שהם מארגנים במקום, במקום סדר, זה פשע מאורגן מן הסוג הפחות-מתוחכם. האח הטוב אינו יכול לשאת את הבושה הנוראה, מגייס את האזרחים הטובים האחרים אל הנשק, וכולם גס-יחד מבערים את העשב הרע.

כל זה נראה כמו גירסה זולה ופשטנית של בראש מורם, מבושל בדייסת מיסאלת מוות. ואם לזכור שגם שני המוצרים המקוריים לא היו מן המוחכמים ביותר, הרי קשה למצוא משהו לומר בזכות הסרט הזה. עיקר הפעולה בו, עד לרבע השעה האחרונה, מתבטא בניפוץ כסות ושולחנות של מיסבאות מדומות, והבימוי מבולבל למדי כיוז שאי-אפשר יהיה להבחין מי בעצם נלחם בעד ונגד מי, ולמה. המצב הופך קריטי עוד יותר בסצנת-העימות האחרונה בין כנופיית

ז'אן וינסנט (במרכז), העתק של גיבור

הטובים לכנופיית הרעים, כאשר כיווני הריצה של הרוצחים השונים מאפשרים לצופה לתאר לעצמו כל מה שהוא רוצה: הסרט אינו מוכן לספק שום מידע מזוייק. ז'אן מייקל וינסנט, האח הטוב, כמעט חשוד מרוב צידקנותו החד-צדדית, ואילו קריס קריסטופרסון, החושף כל העת שיניים בחיוך מרשע, מתקשה להסתיר את ה-עובדה שהיה רגיל, בעבר, להיות גם הוא בחור טוב, ולא כל כך נוח לו להחליף אדרת.

יצרי הסרט מתגאים בזריוות שבה הפיקו אותו, ובי-חסכנות של ההפקה. וכך זה גם נראה.

אנשים יפים (אורלי, דרום-אפריקה) — סרט תיעודי על מידבריות מערב-אפריקה, שבו נראות החיות סימפ-טיות יותר מרברית האנשים המופיעים בסרטים — או הצופים בהם. מתאים לצעירי רים ומבוגרים כאחד.

ירושלים

האיש שרצה להיות מלך (אורין, ארצות-הברית) — האגדה של רור דיארד קיפלינג על שני סמלים בריטיים שיוצאים לחפש אוצרות במדינה דימונית, כבימוי מלא תנופה ודימיון של ג'ון יוס-טון ועם שון קונרי ומייקל קיין בתפקידים הראשיים.
אחרי-צהריים של פורענות (ירושלים, ארצות-הברית) — שיחזור שוד

להיות או לא להיות (גת, ארצות-הברית) — קומדיה מבריקה בת 35 שנים של ארנסט לו ביטש, עלן להקת שחקנים פולניים ההופכים, בזמן הכיבוש הגרמני, תאמתרת. עם קארול לומבארד וג'ק בני.

קידמת עדין (לימור, ארצות-הברית) — הספר של ג'ון סטיינבק, על התנגשות הורים ובנים על רקע עיירה חקי-לאית בתחילת המאה, בבימויו של איליה קאזאן, עם ג'יימס דין המנוח בתפקיד ה-ראשי.

ציליית הצות (אסתר, אנגליה) — גירסה מוסיקלית של סינדרלה, עשויה בהידור ובחן רב, עם צוות של שחקנים בריטיים מעולים ובראשם אנטי פרוסבי, מייקל הורדרן, קנת מור ואדית אוואנס.

אמיתי שאירע בניו-יורק. מספק הזדמנות לבמאי סידיני לומט להציג את כל התיס-כולים והתסביכים של בני הכרך הגדול. אל פאציו מגלם את השודד, הזקוק לכסף על-מנת לאפשר לידידו לעבור ניתוח להח-לפת המין.

חיפה

אידי אמין דאדא (אורלי, צר-פת) — סרט תיעודי על המנהיג האפריקאי שמניח לו לעשות כרצונו, ומניח לצופים להגיע לכל מסקנה שרצו. לכן יראו רבים, בסרט זה, הנצחה של הגורילות שזנה עתה ירדה מן העצים — ואילו אחרים, החוש-בים קצת יותר, אולי יהרהרו במהותו של מנהיג זה, המהווה סמל להנהגת לעולם השלישי.